

Η μεγάλη απάτη τραπεζών και πολιτικών εις βάρος των Ελλήνων

Δημοσιεύτηκε στις Πέμπτη, 01 Οκτωβρίου 2015 00:21 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 2

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Η απάτη της παρουσίας της κρίσης των ιδιωτικών τραπεζών σαν κρίσης δημόσιου χρέους της Ελλάδας και το φόρτωμα των χρεών τους στις πλάτες των πολιτών

Γράφει ο Γιώργος Παπανικολάου

Πολίτη! (Εσύ συγκεκριμένα): ΓΙΑ ΣΕΝΑ μιλάει ο μύθος.

Εδώ δεν μπορείς να κρυφτείς πίσω απ το πλήθος. Το χρέος σε βαραίνει. Κι εσένα και τα παιδιά σου και τα παιδιά των παιδιών σου. Με 40.000 ευρώ τον καθένα. Τι θα κάνεις; Κάτι δεν πρέπει να κάνεις;...

Το 2009 η κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου διογκώνοντας παράνομα το δημόσιο έλλειμμα και το δημόσιο χρέος και υπερτονίζοντας τη σημασία τους, σε συνεργασία με τα ιδιωτικά ΜΜΕ, παρουσίασαν την τότε εξελισσόμενη τραπεζική κρίση, σαν κρίση δημόσιου χρέους. Είχε προηγηθεί η χορήγηση απ την κυβέρνηση Καραμανλή ενός «πακέτου διάσωσης» των τραπεζών ύψους 25 δις.

Η όλη επιχείρηση «βοήθειας» της Ελλάδας απ την «τρόικα» (ΔΝΤ, ΕΚΤ, ΕΕ) είχε σαν μοναδικό σκοπό **να περάσουν τα ιδιωτικά χρέη των τραπεζών στο δημόσιο.**

Η πρώτη δανειακή σύμβαση του 2010 αποσκοπούσε πρωταρχικά στη διάσωση των γερμανικών, γαλλικών και ελληνικών τραπεζών. **Το μεγαλύτερο μέρος των δανειακών κεφαλαίων μεταβιβάστηκε απευθείας στις τράπεζες.**

Με τα δάνεια «διάσωσης» διογκώθηκε και άλλαξε ριζικά το προφίλ του δημόσιου χρέους: από χρέος προς τον ιδιωτικό τομέα, μετατράπηκε σε χρέος προς τα κράτη-μέλη της ευρωζώνης και προς το ΔΝΤ.

Συνολικά έχει υπολογιστεί ότι **δόθηκαν πάνω από 250 δις (δηλαδή πάνω από το ετήσιο ΑΕΠ της Ελλάδας!!!) στις τράπεζες** για ανακεφαλαιοποίηση και παροχή εγγυήσεων (ακόμη και μέσω διατάξεων κρυμμένων σε άσχετα νομοσχέδια, πχ περί επιδότησης βοοειδών ή περί εκτέλεσης περιγητικών πλόων, και όπου κάθε υπουργική απόφαση για παροχή εγγυήσεων στις τράπεζες καταλήγει με τη φράση «σε περίπτωση κατάπτωσης της εγγυήσης, το κόστος θα βαρύνει το δημόσιο, πλέον των προβλεπόμενων τόκων και πάσης φύσεως επιβαρύνσεων, το ακριβές ύψος των οποίων δεν μπορεί να υπολογιστεί» και όπου λείπει κάθε αναφορά σε εγγυήσεις των τραπεζών προς το δημόσιο, όπως απαιτεί ο νόμος).

Η κατάρρευση των δημοσιονομικών είναι συνέπεια της διάσωσης των ιδιωτικών τραπεζών.

Για να το καταφέρουν επιτέθηκαν με βιαιότητα στη δημοκρατία, στα ανθρώπινα δικαιώματα, την αξιοπρέπεια των πολιτών και στο μέλλον των επόμενων γενεών.

Σας μοιάζει αυτό για κρίση δημόσιου χρέους;

Το κράτος αναλαμβάνει να πληρώσει τις ζημιές των τραπεζών που προέκυψαν μέσα στα πλαίσια των κινδύνων που αναλαμβάνουν παρέχοντας δάνεια (π.χ. θαλασσοδάνεια προς το ΜΕΓΑ και το ALTER, προς τα κόμματα, προς ημετέρους με μηδενικές εγγυήσεις κοκ); Έχει προηγηθεί μήπως έλεγχος για τις ευθύνες τους; Ποιος αποφάσισε ότι το σημαντικότερο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας είναι οι τράπεζες και όχι πχ τα ασφαλιστικά ταμεία ή τα νοσοκομεία ή τα πανεπιστήμια και ότι αυτά δεν δικαιούνται αναπλήρωση των απωλειών τους (βλέπε PSI); Γιατί οι τράπεζες δεν προχωρούν στην απόσβεση του χρέους των ιδιωτών αφού έχουν λάβει τόσο μεγάλη δημόσια στήριξη; Γιατί και πως η Ισλανδία άφησε τις τράπεζες να χρεοκοπήσουν και η οικονομία της και οι καταθέσεις των πολιτών σώθηκαν;

Μήπως γιατί κάποιοι έχουν κάνει τη δικαιοσύνη θεραπευαίνδα τους και **η κοινωνία κοιμάται**, ονειρευόμενη μνημονιακές σωτηρίες;

Το ιστορικό της απάτης

(Από την εισήγηση του Ερίκ Τουσέν, Επιστημονικού υπεύθυνου της Επιτροπής Αλήθειας Δημοσίου Χρέους, στην εκδήλωση «Δικαιοσύνη και αλήθεια στα θέματα χρέους» του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών, στις 16 Ιούλη 2015)

Απ το 2001 και μετά, οι ελληνικές τράπεζες εκμεταλλεύτηκαν τα φτηνά ευρώ που έδιναν οι γερμανικές και γαλλικές τράπεζες, έτσι ώστε να δημιουργηθεί μια χρηματοπιστωτική φούσκα στην Ελλάδα.

Το βασικό πρόβλημα που προσπάθησαν να λύσουν το 2010 οι 3 συνιστώσες της τρόικας, καθώς και η γερμανική και η γαλλική κυβέρνηση, δεν ήταν τόσο το θέμα του δημόσιου χρέους, όσο η κατάσταση των γερμανικών, γαλλικών και ελληνικών τραπεζών.

Μεταξύ του 2001 και του 2009, η πίστωση που έδωσαν οι ελληνικές ιδιωτικές τράπεζες στα νοικοκυριά, πολλαπλασιάστηκε επί 7, στις ιδιωτικές επιχειρήσεις επί 4, ενώ η αγορά χρεογράφων ελληνικού κράτους αυξήθηκε μόλις κατά 20%.

Οι γερμανικές και γαλλικές τράπεζες ήταν πρόθυμες να δανείσουν το ελληνικό κράτος και γενικά την Ελλάδα, διότι τα επιτόκια ήταν πολύ υψηλότερα και ο δανεισμός αυτός ήταν πολύ πιο κερδοφόρος.

Το 2009 οι ελληνικές τράπεζες βρέθηκαν στα πρόθυρα της χρεοκοπίας, όπως βρέθηκαν την ίδια στιγμή οι τράπεζες της Ιρλανδίας, της Ισπανίας και του Βελγίου.

Σ αυτό το περιβάλλον της τραπεζικής κρίσης, εάν αυτή έφτανε μέχρι την χρεοκοπία των ελληνικών τραπεζών, τα προβλήματα που θα δημιουργούσε στις γερμανικές και γαλλικές τράπεζες θα ήταν πολύ μεγάλα, διότι αυτές οι τράπεζες ήταν πολύ εκτεθειμένες σε δανεισμό ως προς τις ελληνικές τράπεζες.

Στο τέλος του 2008, η τότε κυβέρνηση Καραμανλή αποφάσισε ένα σχέδιο διάσωσης των τραπεζών, ύψους 25 δις, εκ των οποίων τα 3,5 δις ήταν για ανακεφαλαιοποίηση κι όλα τα υπόλοιπα για τραπεζικές εγγυήσεις. Σαν αποτέλεσμα αυτής της κίνησης, οι διεθνείς τράπεζες φοβούμενες ότι η ελληνική κυβέρνηση έπαιρνε πάνω της τα ρίσκα και τις ζημιές αυτών των τραπεζών, άρχισαν να ζητούν υψηλότερα επιτόκια για να δανείσουν το ελληνικό δημόσιο.

Το 2009 η κατάσταση των ελληνικών τραπεζών δεν είχε βελτιωθεί. Επίσης την ίδια χρονιά άρχισαν να αντιμετωπίζουν προβλήματα στην αποπληρωμή των δανείων τους, τα νοικοκυριά και οι επιχειρήσεις στην Ελλάδα. Αυτό καθιστούσε υψηλό το ρίσκο του σπασίματος της χρηματοπιστωτικής φούσκας που είχε δημιουργηθεί, με τις προβλεπόμενες συνέπειες σε διεθνές επίπεδο.

Οι τράπεζες συνέχισαν να πιέζουν την κυβέρνηση Καραμανλή, όπως πίεζαν και την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ που ανέβηκε στην εξουσία μετά τις εκλογές του Οκτώβρη, για ένα νέο σχέδιο διάσωσης. Εδώ πρέπει να τονιστεί ότι η έκθεση των γερμανικών και γαλλικών τραπεζών προς την Ελλάδα, δεν ήταν κυρίως προς το ελληνικό δημόσιο χρέος, αλλά προς το ιδιωτικό χρέος. 55% της συνολικής έκθεσης των γερμανικών και γαλλικών τραπεζών ήταν προς τα ιδιωτικά χρέη των νοικοκυριών και των επιχειρήσεων.

[Η αύξηση του χρέους των νοικοκυριών δεν προκύπτει απ την «καταναλωτική κραιπάλη» τους, αλλά απ τη διεύρυνση της χρηματοπιστωτικής σφαίρας και τις ιδιωτικοποιήσεις, που έχουν σαν αποτέλεσμα δωρεάν παροχές να αντικαθίστανται με εμπορεύματα που έχουν τιμή, που σε συνδυασμό με τους χαμηλούς μισθούς, δημιουργούν τη βάση της ανάγκης δανεισμού των νοικοκυριών για την κάλυψη των βασικών τους αναγκών].

Αυτό το οποίο έγινε ήταν ένας συνασπισμός των ελληνικών, γερμανικών και γαλλικών τραπεζών. Ο συνασπισμός των τραπεζιτών αυτών των 3 χωρών, πίεσε την κυβέρνηση Σαρκοζί, τη κυβέρνηση Μέρκελ και το ΔΝΤ, έτσι ώστε να αποφασιστεί ένα σχέδιο διάσωσης των τραπεζών, το οποίο παρουσιάστηκε σαν σχέδιο διάσωσης της Ελλάδας, σαν να απειλούσε διεθνώς τον κόσμο το ελληνικό δημόσιο χρέος και όχι η κατάσταση των τραπεζών.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου άρχισε τότε να μαγειρεύει τα δημοσιονομικά στοιχεία, προς το τέλος του 2009 και το 2010, έτσι ώστε να φουσκώσει το δημόσιο έλλειμμα, να το παρουσιάσει ότι έφτασε στο 14% και να δικαιολογήσει έτσι το σχέδιο διάσωσης της Ελλάδας και την προσφυγή στο μνημόνιο που επακολούθησε.

Το σχέδιο διάσωσης λοιπόν, που το 2010 αποφασίστηκε για την Ελλάδα, ήταν στην ουσία ένα σχέδιο διάσωσης των γερμανικών και των γαλλικών τραπεζών, ήταν χρήματα που προσανατολίστηκαν αφενός προς την ανακεφαλαιοποίηση των ελληνικών τραπεζών, έτσι ώστε να μπορούν να συνεχίσουν να εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις τους προς τις γερμανικές και γαλλικές τράπεζες. Ήταν επίσης δάνεια προς το ελληνικό κράτος, έτσι ώστε να μπορεί το ίδιο να αποπληρώνει το δημόσιο χρέος, μεγάλο μέρος του οποίου βρισκόταν στα χέρια των γερμανικών και γαλλικών τραπεζών.

Το 1ο πολύ σημαντικό συμπέρασμα λοιπόν στο οποίο καταλήγουμε, είναι ότι η κρίση του 2010 της Ελλάδας, δεν ήταν πρωτίστως μια δημοσιονομική κρίση. Ήταν πρωτίστως μια τραπεζική κρίση των ελληνικών, γερμανικών και γαλλικών τραπεζών.

Αυτό που έγινε λοιπόν ήταν ότι παρουσιάστηκε σαν σχέδιο δημοσιονομικής διάσωσης της Ελλάδας, αυτό που ήταν στην ουσία ένα σχέδιο διάσωσης των τραπεζών και αυτό γιατί θα ήταν αδύνατον να πειστεί εκείνη τη στιγμή η διεθνής κοινή γνώμη για ένα επιπλέον σχέδιο διάσωσης των τραπεζών, μετά απ τη μεγάλη τραπεζική κρίση που είχε ξεσπάσει.

Το 2ο στοιχείο είναι ότι βέβαια το ελληνικό χρέος εκείνη τη στιγμή, τέλη 2009, αρχές 2010, ξεπερνούσε το 100% του ελληνικού ΑΕΠ, και ήταν φυσικά απαραίτητη η απομείωση αυτού του χρέους. Αντί όμως να γίνει αυτό, το ΔΝΤ, οι κυβερνήσεις των χωρών της ευρωζώνης και η ΕΚΤ, έκαναν ακριβώς το αντίθετο. Αντί να μειώσουν το ελληνικό χρέος, το αύξησαν περαιτέρω, έτσι ώστε να μπορεί να συνεχίσει το ελληνικό δημόσιο να αποπληρώνει τα δάνεια και να μη δημιουργεί προβλήματα στις τράπεζες. Ο 2ος λόγος για τον οποίο δεν έγινε απομείωση του ελληνικού χρέους, ήταν για να δοθεί χρόνος στις γερμανικές και γαλλικές τράπεζες να μειώσουν την έκθεσή τους στο ελληνικό χρέος, προτού γίνει το κούρεμα (το PSI).

Το 3ο στοιχείο της έκθεσης είναι να καταλάβουμε πως έγινε η επεξεργασία αυτού του μνημονίου και ποιους σκοπούς εξυπηρετεί.

Ο 1ος απ αυτούς τους σκοπούς είναι η προστασία των τραπεζών αυτών των 3 χωρών (ελληνικών, γερμανικών και γαλλικών), καθώς και μερικών άλλων χωρών.

Ο 2ος σκοπός του μνημονίου ήταν η επιβολή δομικών νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων, που αποσκοπούσαν στη μείωση και την καταστροφή των μισθών, των συντάξεων, στις ιδιωτικοποιήσεις και γενικά στο να καταστήσουν την Ελλάδα ένα πρότυπο εφαρμογής του νεοφιλελεύθερου μοντέλου, ακριβώς όπως η Χιλή του 1973 του Πινοσέτ, μετά τη συντριβή της κυβέρνησης του Σαλβατόρ Αλλιέντε, έγινε το εργαστήριο της εφαρμογής του νεοφιλελευθερισμού στη Λατινική Αμερική.

Χάρη σε στοιχεία τα οποία μπορέσαμε να βρούμε με τη βοήθεια της Προέδρου της Βουλής κ Ζωής Κωνσταντοπούλου, που προέρχονται από ένα φάκελο που αφορούσε μια ποινική υπόθεση, αποκτήσαμε πρόσβαση σε εμπιστευτικά έγγραφα του ΔΝΤ του Μαρτίου του 2010 (δηλ λίγους μήνες πριν από το 1ο μνημόνιο). Τα έγγραφα αυτά αναφέρουν καθαρά ότι στόχος του ΔΝΤ είναι η κατάργηση του 13ου και του 14ου μισθού και η δραστηκή μείωση των δημόσιων δαπανών. Το έγγραφο αυτό αναφέρει επίσης ότι όλα αυτά θα προκαλούσαν μια μεγάλη λαϊκή δυσαρέσκεια, θα προκαλούσαν συρρίκνωση της οικονομίας και θα οδηγούσαν το χρέος στον ορίζοντα του 2013 στο 145% του ΑΕΠ. Άρα, το ΔΝΤ, πριν ακόμα απ την ψήφιση του 1ου μνημονίου, ήξερε ότι σκοπός του ήταν να εφαρμοστεί ένα πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων-σοκ στην Ελλάδα, και είχε πολύ καλά υπολογίσει ποιες θα ήταν οι συνέπειες.

Είχαμε επίσης πρόσβαση σ ένα αστηρά εμπιστευτικό έγγραφο, που είναι τα πρακτικά της συνεδρίασης της 9ης Μαΐου του 2010 της διοίκησης του ΔΝΤ, όταν αποφασίστηκε να δοθεί ένα δάνειο 38 δις στην Ελλάδα. Σ αυτή λοιπόν τη συνεδρίαση, οι εκπρόσωποι μιας σειράς χωρών, μεταξύ των οποίων η Αργεντινή, η Ρωσία, η Βραζιλία, η Κίνα και το Ιράν, κατέστησαν σαφές ότι το δάνειο αυτό δεν συμμορφώνεται προς τους κανόνες του ΔΝΤ και

δεν πρόκειται να κάνει το ελληνικό χρέος βιώσιμο. Στην πραγματικότητα, τόνιζαν οι σύμβουλοι, αυτό το δάνειο δεν είναι δάνειο προς την Ελλάδα, αλλά είναι ένα δάνειο για να στηρίξει τις γερμανικές, τις γαλλικές και άλλες ιδιωτικές τράπεζες (αυτό γράφεται έτσι ακριβώς σ αυτό το έγγραφο).

Σ αυτή τη συνεδρίαση, οι εκπρόσωποι της Γαλλίας, της Γερμανίας και της Ολλανδίας, διαβεβαίωσαν τους ομολόγους τους, ότι οι τράπεζες αυτών των χωρών, δεν θα προχωρήσουν σε εκποίηση των χρεογράφων του ελληνικού χρέους. Ξέρουμε όμως, ότι συνέβη ακριβώς το αντίθετο. Ξεφορτώθηκαν στη δευτερογενή αγορά τους τίτλους του ελληνικού χρέους.

Άρα εδώ υπάρχει μια καθαρή περίπτωση που ελέχθησαν ψέματα στη διοίκηση του ΔΝΤ. Στην ουσία είχαμε μια παραβίαση των κανόνων, τη μέρα που υιοθετήθηκε αυτό το σχέδιο δανεισμού. Εδώ έχουμε ενδείξεις παράνομου χρέους που έγινε για να προστατευτούν τα συμφέροντα μιας μειοψηφίας τραπεζιτών, ενάντια στα συμφέροντα ενός ολόκληρου λαού.

Πηγές

1. Προκαταρκτική έκθεση Επιτροπής Αλήθειας Δημόσιου Χρέους.
2. Google: «Εγγυήσεις δημοσίου προς τράπεζες».

http://kostasxan.blogspot.gr/2015/09/blog-post_832.html